

matele ka öelda, mis ta minnust kuulnud. Siis saatsin poisii minnema ja läksin, et teist nõu ei olnud, pea isse ka. Piddin mehhe Jummalale hõlets jätma, teades et temma omma päleest lasseb paista turjade ja waggade peale, et ta kaitseb neidki, kes tedda wihtawad. Ma läksin ärra ja südda olli raste et jälle silmaga olin piddanud näggema, kuidas kurrat noorte ja wannade ülle wallitseb.

Koddo tullid teised mõtted ja murred, unustasin joobnud meest, agga mitte kauaks. Ta piddi jälle minno mele tulles, piddin temmast parremat weel näggema. Näddala päwad läksid möda, iggapäärw näggin paljo kõrtsi sõbro nagu ennegi, — siis ford läks minno kambri üle lahti ja suur mees astus sisse, ride räbbalad seljas, pikk roigas leppi asjemel käes, miits peas. Terretades jubba tundsin ärra, et se mees mitte esimest londa minno silma ette ei tulnud; ja kui ta nüüd mütsi peast tõmbas, et ta filmi wõisin wadata ja ta otjas suurt armi nähha, siis teadsin küll: olli sejanma kedda enne te äres näggin. — „Hallastage minno waese sandi peale! ütles ta nüüd, — heidte armo minno peale, minnul polle keddagi, kes häddas aitaks!“ „Armas mees! — wastasin minna, — mis hädda sul siis on? näitad jo terve tuggew mees olla, eks sa wõi tööd teha ja sellega aujaste omma leiba süa? Egga meie maal kedda polle nähtud, et tõteggia inimene allaste ehk naljas olli!“ — „Tööd teha! ja muudugi wõiksin! ollengi paljo teinud! —

lostis kerjaja, — agga nüüd ma ennani ei tohhi, sest minno tö jures ei olle tules kasu egga õnnistust olnud. Ei se maksa, et minnufuggune tööd teeb; aidage mind, pean armust ellama!“ — Siis minna: „Nanata sõbr! tahhan aidata, agga mitte üksi rahha koppikaga, waid parreminne. Nään, walle mõtlemisjed on sinno süddant wõrgutanud, ja se wõib sulle teige suremaks häddaks olla! Nägi õnneti ülesse, mis sind waewab!“ — Kerjaja: „oh sest olleks paljo räkida, agga ei ma tahha teie aega wita; polle ka enne legi selle järrel tulanud, ja mis kasu teisel sest olleks. Rahwas on mulle itka middagi annud, muist sõnna lausumata, agga muist haugutades ehk pilgates; ollete esimeste, kes mind wäärt arwab, minno waewa järrel küsida!“ Sedda ütles ja wessi seisis mehhele silmis agga minnul olli halle meel temma parast ja himmo temmast ennani weel kuulda. Siis ütlesin, et ta minno aega küll ei wida, waid et ristinnimesse armastus tundidest egga päwadest luggo ei pea; tunnistasin siis temmale ka, et tedda enne jubba olin näinud tee äres maas olla, agga et selleparast weel ennani südda mind aiab, abbi jaatma, kui se wõimalik on. Siis temma hakkas nenda kõnemelema: „Wägga willets se mees, kes sure waewa al käib, agga ei olle tal keddagi, kes aitaks kanda, — keddagi, kes temmaga lahket janna räkits, ehk kellele wõiks omma hädda kurt!“ Minna ollen niisuggune; ollen üksi jänud ilma peale. Jubba se on armo tö, et mind